

به نام خدا

کیمیا رشیدی نیک

آهن و بتن

آثار سروش کیایی عکاس و مدرس دانشگاه هنر از ۳ تا ۱۲ آذرماه ۹۶ به روی دیوار گالری آرته رفت. عکس‌های این نمایشگاه با دوربین قطع بزرگ ۴ در ۵ اینچ، و با نگاتیو سیاه و سفید عکاسی شده‌اند. در این نمایشگاه که نام آن «برج آهن» است، با ساختمان‌های آهنی رو به رو می‌شویم، تک تک عکس‌های این مجموعه به خوبی می‌توانند در خدمت کل این مجموعه باشند. در عکس‌ها ساختمان‌های نیمه‌کاره‌ای را در میان شهر می‌بینیم که اسکلت آهنی آن‌ها لخت باقی مانده، این رابطه تقابل ساختمان مرتفع آهنی لخت با بقیه شهر قابل تعمیم به تمام عکس‌ها است. می‌توان به نوعی بیان کرد که تیرآهن در این عکس‌ها نشانه‌ی سردی و افسردگی شهر است، تیرآهن دال و مدلول آن افسردگی و سردی شهر تهران است. تیر آهن نوعی دلالت ضمنی به این سرمای فضای شهر دارد.

رابطه میان ساختمان نیمه‌کاره و فضای خاکی و متروک اطراف آن در یکی از عکس‌ها، در تقابل با رابطه ساختمان در میان شهر است. این تقابل‌ها گاهی به استعاره‌ی کلی مجموعه آسیب می‌زنند و یکدستی آن را از بین می‌برند.

اما نکته اینجاست که با حذف یک عکس از این مجموعه آیا اتفاقی برای بقیه عکس‌ها می‌افتد؟ پاسخ خیر است. به عنوان مثال دو عکس که ساختمان نیمه‌کاره از میان درختان پیدا هستند، چه به لحاظ دلالت ضمنی و چه به لحاظ فرم بصری هر دو یک معنا را ارائه می‌کنند، لذا حذف یکی از آن‌ها به مجموعه آسیبی نمی‌رساند. آنچه بر معنای باطنی این عکس‌ها تاکید می‌کند حضور ساختمان‌های نیمه‌کاره است، نه درخت‌ها. این ساختمان‌های نیمه‌کاره نشانه‌ای از مدرن شدن شهر هستند، نشانه‌ای از حرکت به سمت شهری ساکت و سرد. در واقع این ساختمان‌ها استعاره از فضای مدرن و صنعتی تهران هستند که به سرعت در حال رشد است، هر گوشه‌ای ساختمانی یا مرکز خریدی با طبقات فراوان ساخته می‌شود.